

[Holstein.]

gode Vilje, nu er det Regeringen, der har Udspillet.

Efter Nytaar vil, efter hvad kyndige og indsigtfulde Mænd i Sønderjylland har sagt mig, ca. 40 pCt. af Sønderjyllands Bønder staa overfor Udlæg. Formue har de ikke mere af, de har ikke den mindste Kapitalreserve at ty til, de har kun Gæld og Restancer og en Forrentningsevne paa i bedste Fald 2 pCt. Inden længe vil Tvangsauktionernes Tromle gaa hen over deres Hjem, hvis Statsmagten da ikke forinden griber ind. Vil den højtærede Regering med den i Sønderjylland herostratisk berømte Justitsminister i Spidsen indskrænke sig til at sikre Auktionstromlens uforstyrrede Gang, eller kan den tænke sig i den 13de Time at skride til Handling for at forebygge en national Skam og Ulykke? Jeg for min Del har hidtil hævdet det Standpunkt, at først maatte hele det danske Landbrug som Erhverv rentabilitetsmæssigt bringes paa Fode, først saa var der fast Grundlag og Udgangspunkt for særlige Gældsforanstaltninger, bestemt af de specielle økonomiske Forhold i Sønderjylland. Før det danske Landbrugserhverv er saneret til Bunds eller til den Bund, man nu vil lægge under det, kan det ikke nytte at prøve paa at sanere til Bunds i Sønderjylland, thi saa længe svæver enhver sønderjysk Særforanstaltning mere eller mindre i Luften og vil kun berede ny Skuffelse i Stedet for at gøre varigt Gavn. Dette var mit Standpunkt, men nu er Stillingen saa fortvivlet, takket være Regeringens utrolige Kortsynethed, at dette rationelle og logiske Standpunkt ikke længere lader sig opretholde. Nu maa der hjælpes hurtigt og virkningsfuldt i Sønderjylland, uanset at Stillingen for det danske Landbrug som Følge af Regeringens Uvilje og Ligegyldighed vedblivende er uholdbar og uudholdelig.

Først og fremmest maa Tvangsauktionerne forebygges. Dernæst mener jeg — og heri er jeg principielt enig med Borgmesteren i Haderslev, Herr Thulstrup —, at den Gæld, som Staten hæfter for i Sønderjylland, bør den dels afskrive, dels indefryse, altsaa tage i Brug som Middel til en sønderjysk Gælds sanering. Men jeg mener, det bør gøres paa en saadan Maade, at det paagældende Millionbeløb stykkes ud og overføres forholdsmæssigt paa tilsvarende privat Prioritetsgæld, saaledes at der finder en Udjævning Sted i Gældslettelsen, saa den kommer alle ensstillede Pantede bitorer forholdsmæssigt til gode og ikke bliver et Privilegium

for nogle, medens andre lige saa adkomstberettigede og nødstedte ingenting faar.

Dernæst burde der for hele Danmarks Landbrug omgaaende gennemføres en Gælds saneringslovgivning paa det Grundlag, som Professor Vinding Kruse har angivet i sin meget interessante og fordomsfri Artikel i sidste Nummer af Tidsskriftet „Dansk Politik“. Endvidere burde Regering og Rigsdag, saaledes som baade Professor Vinding Kruse i det nævnte Tidsskrift og Professor A. R. Christensen i „Skatteborgeren“ har slaaet til Lyd for, tage Lære af det nye Tysklands særlige Bondelovgivning, baade paa Panterettens og Arverettens Omraade. Ogsaa her er der Brug for Reform og Samring i Danmark, og der er farbar Vej frem, naar blot Viljen fra Statsmagtens Side er der.

Endelig bør Jordpolitikken i Sønderjylland planlægges og gennemføres energisk og storstilet med nationale Konsoliderings-Interesser som Ledemotiv — Kreditinstituttet Vogelgesang og Tyskerne gør det efter bedste Evne paa deres Maade. Arbejdet bør koncentrerer og rationaliseres og udføres i nøje Samarbejde mellem kompetente private Institutioner og lokalkendte Tillidsmænd i Sønderjylland paa den ene Side og de danske offentlige Myndigheder paa den anden Side. Denne store Opgave har slet ikke været varetaget med fornøden Kraft og Fremsyn, mest forsømt er den just i de nationalt truede Egne fra Vest til Øst i et Bælte Nord for Grænsen. Der er Plads til mange nye Brug, og bestaaende Brug vilde kunne arronderes og konsolideres. Det er forfærdende, hvor meget Sønderjylland har tilbage, inden den Udskiftning og Omlægning, der for længst er fuldbyrdet her i Landet, er blevet gennemført dernede. Ogsaa her lider det sønderjydske Landbrug under en Byrde, som ikke mere kendes i det gamle Land. Og allermost nedslaaende er Billedet af Jordfordelingen nationalt mellem Ejendomme paa tyske Hænder og paa danske. Stemmer vi ikke Ryggen imod af al vor Kraft, vil Jordskredet fuldbyrdes til den Side, vi ikke ønsker.

Jeg vender mig dernæst til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Christnas Møller har kaldt vor nationalpolitiske Linie i Sønderjylland. Hvis der hermed menes, at vor Politiks Maal maa være national og økonomisk Konsolidering i Sønderjylland, er vi sikkert alle principielt enige — Uenigheden rejser sig om de formaalstjenligste Veje og Midler, herunder vor Indstilling over for det tyske Mindretal og det tyske Mindretals Politik over for